

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

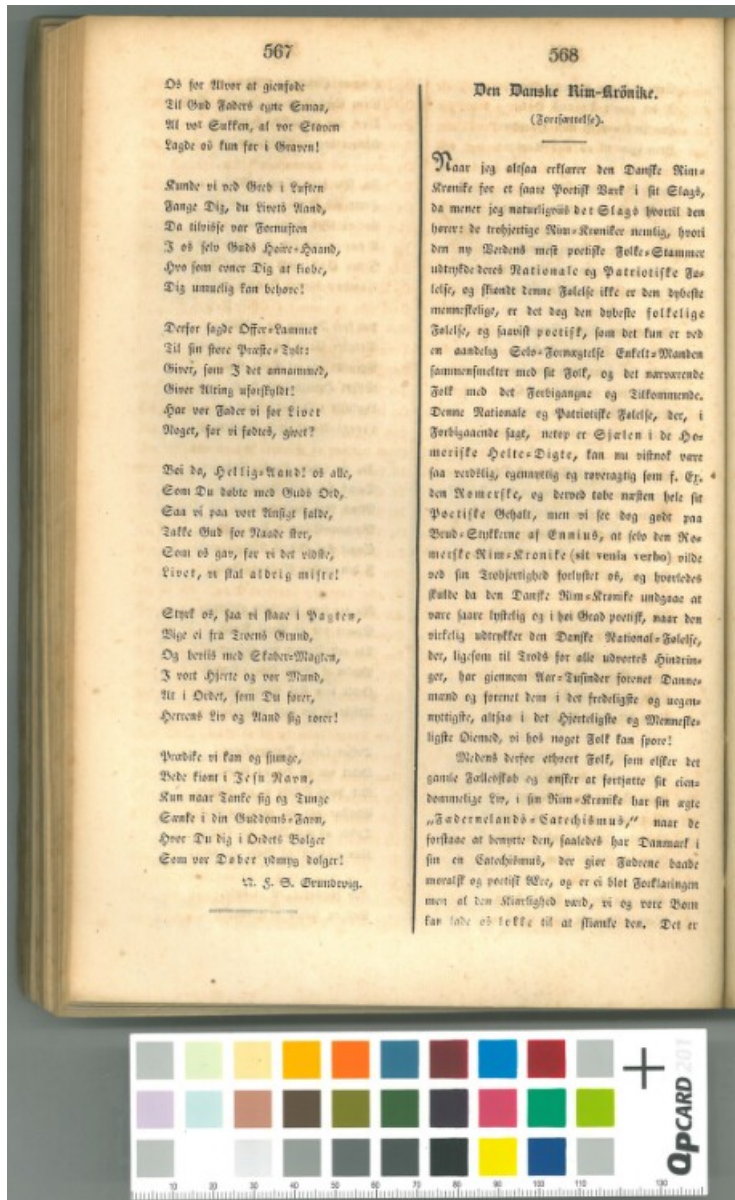
Titel: Udrag fra Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 568. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm416/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Og for Altes at gjenfode
Til Gud Faderes egne Smaa,
Al vet Suffer, af vor Fædren
Lagde os kun for i Graaven!

Kunde vi ved Gud i Luften
Konge Dig, du Fædres Mand,
Da tilhiste vor Hømsfæden
I os selv Guds Hæder-Haand,
Hvo som omver Dig at fiobe,
Dig unuellig kan behore!

Derfor sagde Offre-Kammet
Til sin store Preke-Tale:
Givet, som I det anstammed,
Giver Alting usjoflykt!
Har ver Taler vi for Livet
Noget, for vi fædres, givet?

Dei de, Hellig-Kund! os alle,
Som Du dole med Guds Ord,
Saa vi saa vor Helligt fæde,
Lafte Gud for Naade her,
Som os gav, for vi det vidde,
Livet, at skal aldrig miste!

Styrt os, fra vi staae i Vagten,
Digt vi fra Evens Grund,
Og heris med Eder-Magt,
I vor Herte og vor Mand,
At i Odret, som Du fæde,
Herisak Liv og Naad sig tæde!

Prædike vi kan og sange,
Vede hvar i Jesu Navn,
Kun naar Tanke sig og Tunge
Tanke i din Gudsens-Taan,
Hvor Du dig i Odrets Volger
Som ver Taler vortig dolger!

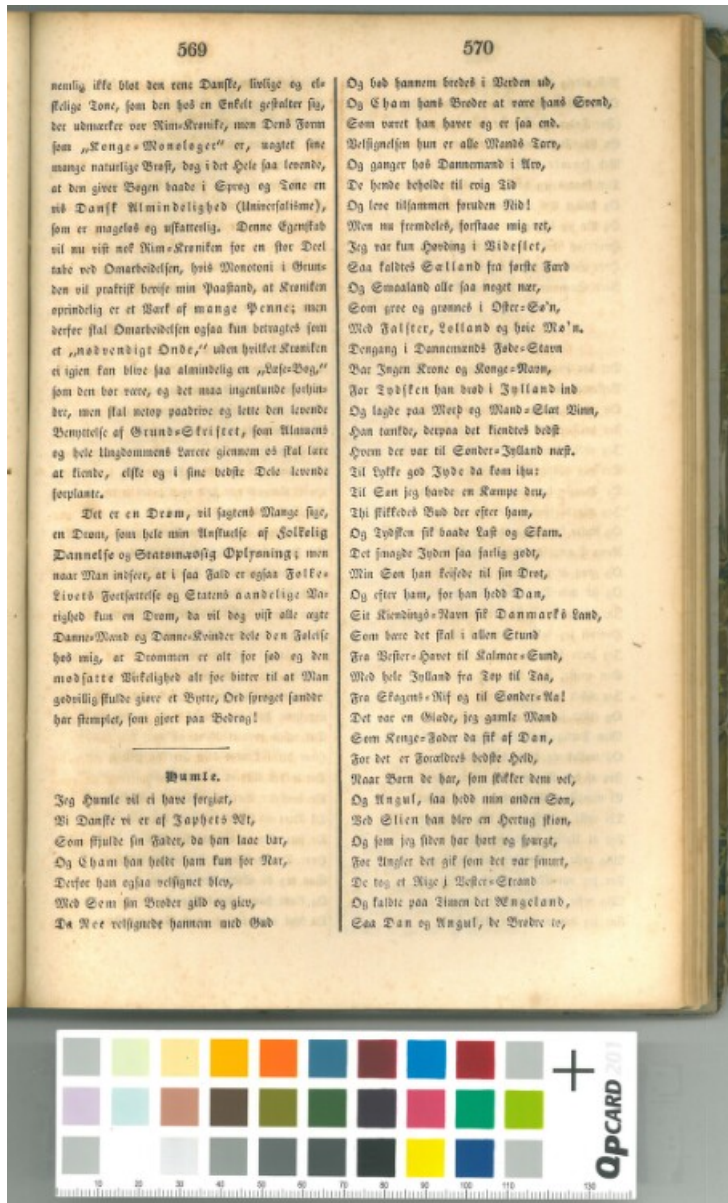
N. F. S. Grundtvig.

Den Danske Rim-Kronike.

(Fortællelse).

Naar jeg altsaa erklærer den Danske Rim-Kronike for et saare poetisk Værk i sit Slægt, da mener jeg naturligvis det Slægt Hovtil den hører: de trohjertige Rim-Kroniker nemlig, hvortil den ny Nævnede mest poetiske Folke-Stamme udtrykker deres Nationale og Patriotiske Følelse, og stænde denne Følelse ikke er den dybeste menneskelige, er det dog den dybeste folkelige Følelse, og saavist poetisk, som det kun er ved en aandelig Solo-Toneagtige Enkel-Manden sammensindter med sit Folk, og det svarværende Folk med det Færdigangne og Tilkomende. Denne Nationale og Patriotiske Følelse, der, i Færdigaande fæst, netop er Sjælen i de Heroiske Helte-Digte, kan nu vistnok være saa reddelig, egenlydig og rædsomt som f. Ex. den Romerske, og deris tale næsten hele sit Poetiske Gehalt, men vi se dog gode paa Væde-Stykkerne af Ennius, at selv den Romerske Rim-Kronike (sit venia verbo) vilde ved sin Trohjertighed forlystet os, og hvortil skal da den Danske Rim-Kronike indgaae at være saare lystelig og i det Grad poetisk, naar den virkelig udtrykker den Danske Nationale-Følelse, der, ligesom til Trods for alle udoerets Hindringer, har gennem Hær-Tusinder forvænt Danne-mænd og forvænt dem i det fredelige og ugenomsigtige, altsaa i det Hjertelige og Menneskelige Omvend, vi her noget Folk kan spore!

Medens derfor ethvert Folk, som elsker det gamle Følelses og ønsker at forstærke sit nationale Liv, i sin Rim-Kronike har sin egne „Fædermelands-Catechismus“, naar de forsøge at bevare den, saaledes har Danmark i sin en Catechismus, der giver Fæderne danske moral og poetisk Værd, og er et blot Følelsesmen af den Almindelighed ved, vi og vere Dem kan lade os fælle til at staae den. Det er

nenlig ikke blot den rene Danst, sødte og ef-
 felige Tone, som den hos en Enkelt gestalter sig,
 der udvæxter over Him-Skræmte, men Dens Form
 som „Konge-Nomologer“ er, uagtet sine
 mange naturlige Brast, dog i det Hele saa lærde,
 at den giver Bogen taabe i Grev og Tone en
 så Danst Almindelighed (Universaltitet),
 som er magled og usfattetlig. Denne Egenskab
 vil nu vist nok Him-Skræmte for en stor Deel
 taabe ved Omarbejdelsen, hvis Monotonen i Gims-
 den vil praktisk berøse min Paasand, at Skriften
 oprindelig er et Bær af mange Penne; men
 derfor skal Omarbejdelsen ogsaa sin betragtes som
 et „nødvendigt Onde“, uden hvilket Skriften
 ei igjen kan blive saa almindelig en „Læse-Bog“,
 som den bør være, og det naar ingentunde forhins-
 der, men skal nok opdrive og lette den levende
 Bemærkelse af Grund-Skriften, som Almindel-
 og hele Uagdommens Lærere glæmme os skal lære
 at kende, disse og i sine bedste Dele levende
 forplante.

Det er en Dram, vil sigtens Mange sige,
 en Dram, som hele min Uafsluste af Solkelig
 Dannelse og Statsmæssig Oplysning; men
 naar Man indser, at i saa Hald er ogsaa Tolk-
 Livets Fortættelse og Statens aandelige Mæ-
 righed kun en Dram, da vil dog vist alle agte
 Dannede og Dannede kende hele den Solelig-
 hed mig, at Drammen er alt for sød og den
 modfattede Værdighed alle for datter til at Man
 gedelligt stude gjæve et Bytte, Ord forogt færdige
 har stemplet, som gjæve paa Bedrog!

Mumie.

Jeg Mumie vil ei have forslat,
 Vi Danst vi er af Saphers Væ,
 Som skulde sin Fader, da han laae bar,
 Og Cham han helte ham kun for Nar,
 Derfor han ogsaa velsignet blev,
 Med Dem sin Broder guld og glev,
 Da Nee velsigende hannem midt Gud

Og lod hannem bredt i Verden ud,
 Og Cham hans Broder at være hans Svend,
 Som været han have og er saa end.
 Velsigelsen kun er alle Mandes Tæne,
 Og gangt hos Dannede i Her,
 De havde behøvet til evig Tid
 Og leve til sammen foruden Tid!
 Men nu fremdeles, forsaae mig ret,
 Jeg var kun Hørding i Bidslet,
 Saa kaldtes Sølland fra første Tæne
 Og Sølland alle saa noget nær,
 Som gree og gæmme i Øst-Sa'n,
 Med Høster, Sølland og hele Ma'n,
 Tengang i Dannedes Hæde-Stæne
 Var Ingen Krone og Konge-Mæne,
 For Tødsken han død i Tølland ind
 Og lagde paa Nær og Mand-Sæt Minn,
 Han tænkte, derpaa det hendes dødt
 Som det var til Sønder-Sølland næst.
 Vil Lykke god Tøde da som ihu:
 Vil Søn jeg havde en Kamp den,
 Thi Hifleds Væd der efter ham,
 Og Tødsken vil taade Læst og Stam.
 Det smagde Tøden saa fastig godt,
 Min Søn han koldte til sin Dret,
 Og efter ham, for han hedde Dan,
 Sit Kændings-Navn til Danmark's Land,
 Som bare det skal i allen Etund
 Fra Biflers Hævet til Sølland-Sund,
 Med hele Sølland fra Tøp til Tæe,
 Fra Skagens Nis og til Sønder-Nal
 Det var en Væde, jeg gamle Mand
 Som Kæmpe-Tøder da fik af Dan,
 For det er Tødsken bedste Hæd,
 Naar Bæne de bar, som skæller dem vel,
 Og Angul, saa hedde min anden Søn,
 Ved Slien han blev en Hættig ston,
 Og som jeg siden har hørt og hørt,
 For Angul det gif som det var smert,
 De tog et Nis i Væst-Sølland
 Og sadte paa Nimen det Sølland,
 Saa Dan og Angul, de Broder re,